

er en Forkyndelse for Indstævnte, hvor han antræffes personlig, ikke tilstrækkelig, undtagen at man først forgæves har forsøgt at forkunde Stævningen paa hans Bopæl, Kontor eller midlertidige Opholdssted. Jeg tror, at denne lille Anomali, som jeg har tilladt mig at paavise, isvriat meget let vil kunne rettes ved en lille Tilføielse til det sidste Stykke i § 1, omtrent saaledes lydende, tror jeg: dog at Forkyndelse for Indstævnte personlig stedse er gylbig, eller hvorledes nu den høitærede Minister vil det. § 2 giver mig ikke Anledning til nogen Bemærkning.

Med Hensyn til § 3, da har jeg allerede omtalt sidste Stykke, at Forkyndelse for Bedkommende personlig, hvor saadan finder Sted, enten paa Bopælen eller andetsteds, er gylbig. Dette er en Forkræft, hvis Rigtighed jeg ganske maa billige. Men der kunde maaffe dog være en Tilføielse der at gjøre, som man efter min Erfaring i Pragis har savnet, og da navnlig denne Tilføielse, at at der ved Forkyndelsen stedse skal afleveres en Gjenpart af Stævningen, en Gjenpart af det, som er blevet forkyndt. Det er ogsaa som bekendt foreffrevet i Sø- og Handelsretsloven, men tillige, at denne Gjenpart skal være bekræftet paa Justitskontoret, hvilket sker mod et vist Gebyr, men en saadan Bekræftelse holder jeg for uforuden. Naar vi udtage en Stævning til Overretten eller Hof- og Stadsretten, er det Pligt for os at lade en Gjenpart følge med, som kan overleveres til Bedkommende ved Forkyndelsen. Denne Gjenpart er aldrig bekræftet, men jeg har aldrig hørt i de mange Aar, jeg har haft med det at gjøre, at der er opstaaet nogen som helst Ulempe deraf. Derimod har jeg ofte hørt, at der er opstaaet Ulemper deraf, at ved andre Veiligheder, saasom ved Underretsstævninger, ingen Gjenpart følger med ved Forkyndelsen. Stævningmændene læse Stævningen op, for hvem de træffer, den Indstævnedes Hustru, en Pige, eller hvem det kan være, og den Bedkommende faaer, naar han kommer tilbage, Sjælben rigtig Bæstet om, hvad det egentlig var, der blev forkyndt. Jeg kan i saa Henseende tale af Erfaring. Som Sagfører kan man isølge en bekjendt Lovbestemmelse, blive indstævnet, naar man er beffikket i en Sag, og jeg har altid udbedet mig, at disse Stævninger maa blive mig forkyndt paa mit Kontor; thi saa faar man ordentlig Bæstet. Bliver Stævningen forkyndt hjemme, naar jeg er fraværende, er det ikke sikkert, at man rigtig har opfattet, hvad Sagen dreier sig om. Paragraferne 4, 5, 6 og 7 give mig selvfølgeelig ikke Anledning til nogen Udtalelse, og jeg kommer saa til § 8. Jeg er ikke sikker paa, at

den er affattet ganske heldigt, i det Mindste har jeg været i nogen Tvivl om, hvorledes den skulde forstaaes. Naar der staar: „Opreisningsbevilling efter Udløb af den til de ordinære Appelfrifter hvarende Tid af 4 Maaneder (jfr. § 7, første Stykke) kan for Fremtiden ikke gives, undtagen hvor Omstændighederne særlig tale derved,“ ser jeg ikke, at det tydelig staar i Paragrafen, fra hvilken Tid disse 4 Maaneder skulle regnes. Skulle de regnes fra Dommens Affigelse, eller fra Appelfristens Udløb? Den ærede Justitsminister vil jo kunne oplyse, hvad han har ment. Som Ordene staa, kunde jeg være mest tilbøielig til at mene, at det, som det har været Hensigten at udtrykke, er, at naar 4 Maaneder fra Appelfristen ere udløbne, er der endnu 4 Maaneder til at søge Opreisningsbevilling, og navnlig til det, som i Motiverne kaldes kurant Opreisningsbevilling, men at naar man kommer ud over disse 4 Maaneder efter Appelfristens Udløb, skal Justitsministeren undersøge, om der er Grund til at give Opreisningsbevilling. Saaledes har jeg været mest tilbøielig til at forstaa Paragrafen efter Ordene. Men ser jeg saa hen til Motiverne, bliver jeg noget tvivlende i saa Henseende. Der staar i Motiverne til denne Paragraf bl. A: „Derfor opstiller Lovforslaget den Regel, at Opreisningsbevilling efter 4 Maaneders Udløb aldrig maa meddeles, medmindre særlige Omstændigheder tale derved, en Regel, der skal gjælde ved Domme og Rensdømmelser af alle Slags, baade ved de ordinære Retter, og ved Politiretter, Søretter osv.“ og naar der saa tilføies: „Den Myndighed, som meddeler Opreisningsbevillingen, maa, ligesom hidtil, efter et frit Skøn bedømme, om særlige Grunde til Dispensation fra den almindelige Regel ere til Stede,“ saa forekommer det mig, at det maa forstaaes saaledes, at inden disse 4 Maaneder fra Udløbet af Appelfristen gives der, hvad Ministeren i Motiverne kalder kurante Opreisningsbevillinger, det vil sige, man behøver ikke at begrunde dem saa meget stærkt; man faaer dem, naar man kun betaler Gebyret, der, som det oplyses i Motiverne, er 37 Kr. 33 Ø., undtagen i Politifager og Sager under 400 Kr., hvor det er det Halve. Men saa finder jeg længere henne i Motiverne til § 8 en Sætning, der lyder saaledes: „Hvor de kortere ekstraordinære Appelfrifter gjælde, har man derimod fundet Betænkelse ved helt at affasse de saakaldte kurante Opreisningsbevillinger, f. Ex. i private Politifager“, og denne Sætning synes at tyde paa, at man har til Hensigt at affasse de kurante Opreisningsbevillinger, hvor der ikke gjælder kortere extra-